

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Milady Haplové a soudkyň JUDr. Jarmily Ďáskové a JUDr. Jany Kubenové v právní věci žalobce: **O. L.**, nar., státní příslušnost, zast. Mgr. Radimem Strnadem, advokátem se sídlem AK Příkop 8, 602 00 Brno, proti žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, P.O.BOX 78, 130 51, Praha 3 o vyhoštění, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 26.4.2011, č. j. CPR-14145-3/ČJ-2010-9CPR-V234,

takto:

- I. Rozhodnutí Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie, ze dne 26.4.2011, č. j. CPR-14145-3/ČJ-2010-9CPR-V234 se zrušuje.
- II. Rozhodnutí Policie České republiky, Oblastní ředitelství služby cizinecké policie Brno ze dne 2.9.2010, č.j. CPBR-9234/ČJ-2010-064061-SV se zrušuje.
- III. Věc se vrací správnímu orgánu I. stupně k dalšímu řízení.
- IV. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci na nákladech řízení částku 8.640,-Kč na účet zástupce žalobce advokáta Mgr. Radima Strnada, se sídlem Příkop 8, 602 00 Brno do 30-ti dnů od právní moci rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 26.4.2011, č. j. CPR-14145-3/ČJ-2010-9CPR-V234 žalovaná zamítla odvolání a potvrdila rozhodnutí Policie ČR, oblastního ředitelství služby cizinecké policie Brno, inspektorátu cizinecké policie Brno vydané pod č.j. CPBR-9234/ČJ-2010-

064061 ze dne 2.9.2010, kterým bylo cizinci podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zák. č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o pobytu cizinců) uloženo správní vyhoštění a doba, po kterou cizinci nelze umožnit vstup na území byla stanovena na 1 rok a je shodná s dobou vykonatelnosti tohoto rozhodnutí. Podle § 118 odst. 1 téhož zákona byla cizinci stanovena doba k vycestování z území ČR do 10-ti dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí. Je-li cizinec vyňat z působnosti zákona o pobytu cizinců z důvodu uvedeného v § 2 tohoto zákona, počíná běžet doba k vycestování ode dne odpadnutí tohoto důvodu. Podle ust. § 120a zákona o pobytu cizinců bylo rozhodnuto, že se na cizince nevztahují důvody znemožňující vycestování podle § 179 zákona o pobytu cizinců. K námitce odvolatele, že napadené rozhodnutí obsahuje nezákonný výrok, který určuje, že doba, po kterou nelze účastníkovi řízení umožnit vstup na území je shodná s dobou vykonatelnosti, odvolací orgán uvedl, že s účinností od 24.11.2005 došlo ke změně zákona o pobytu cizinců zákonem č. 428/2005 Sb. v ust. § 118 odst. 1, kde je nově uvedeno, že dobu po kterou nelze umožnit vstup na území stanoví policie v rozhodnutí o správním vyhoštění cizince. Taktéž ust. § 119 odst. 1 se uvádí, že policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území. Z uvedeného vyplývá, že se nově stanoví doba, od které počíná běžet lhůta pro omezení vstupu na území v souvislosti se správním vyhoštěním cizince. Novelizovaný zákon o pobytu cizinců výslovně neuvádí, že doba, po kterou nelze umožnit cizinci vstup na území je shodná s dobou vykonatelnosti, ale zákon v ust. § 118 odst. 1 ve třetí větě zakotvuje povinnost policie stanovit dobu, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území, tzn. oprávnění policie určit počátek a konec této doby. Z ohledem na tuto změnu právní úpravy odvolací orgán dovozuje právně relevantní úvahou úmysl zákonodárce, že doba, po kterou nelze umožnit cizinci vstup na území nově neběží v době, kdy rozhodnutí o správním vyhoštění není vykonatelné. Lze dospět k závěru, že běh doby, po kterou nelze umožnit cizinci vstup na území, se na dobu, po kterou nelze výkon rozhodnutí o správním vyhoštění vykonat, staví. Aby realizace opatření ve formě správního vyhoštění mohla být fakticky uskutečněná, správní orgán I. stupně na základě zákonného oprávnění stanovil, že není-li rozhodnutí o správním vyhoštění vykonatelné, neběží ani doba, po kterou nelze umožnit cizinci vstup na území. Jinak řečeno, tato doba je shodná s dobou vykonatelnosti rozhodnutí. Odvolací orgán dospěl k závěru, že byly splněny podmínky pro aplikaci § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců, neboť nesouhlasí s tím, že se na jeho případ vztahovalo ust. § 47 odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Podle názoru odvolacího správního orgánu, podá-li účastník řízení žádost o změnu účelu pobytu ve smyslu ust. § 45 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, je povinen požádat ministerstvo o udělení nového povolení k dlouhodobému pobytu. V případě odvolatele poslední platné povolení k dlouhodobému pobytu na území ČR bylo do 16.3.2010 a podle názoru odvolacího orgánu je cizinec oprávněn pobývat na území pouze do skončení doby platnosti původního dlouhodobého pobytu. Pokud se nadále zdržuje na území a nemá povolení pobyt za novým účelem, pobývá na území bez platného oprávnění k pobytu, neboť ust. § 47 zákona o pobytu cizinců lze aplikovat pouze v případě povolení dlouhodobého pobytu za stejným účelem a to po udělení vízu k pobytu nad 90 dnů. Na základě toho správní orgán I. stupně i odvolací správní orgán dospěl k závěru, že odvolatel pobýval od 17.3.2010 do 4.8.2010 na území ČR neoprávněně bez víza. Stanovená doba, po kterou nelze odvolateli umožnit vstup na území

ČR byla odvolacím orgánem posouzena jako adekvátní vzhledem k délce jeho neoprávněného pobytu na území ČR.

Žalobce v žalobě namítal, že výrok rozhodnutí správního orgánu I. stupně, které bylo potvrzeno napadeným rozhodnutím žalovaného, který určuje, že doba, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území je shodná s dobou vykonatelnosti rozhodnutí je nezákonný. Nezákonnost podle žalobce spočívá v tom, že platnost rozhodnutí je vázána na vykonatelnost, ačkoliv pro takový postup není opora v žádném zákonném ustanovení. Z ust. § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců lze pouze dovodit, že doba, po níž nelze cizinci umožnit vstup na území je spojena s dobou platnosti rozhodnutí. Dále žalobce doplnil, že na základě novely zákona o pobytu cizinců od 21.12.2007 platí, že doba, po kterou nelze umožnit vstup na území je stanovena dobou platnosti rozhodnutí a tudíž není možno ji vztahovat na vykonatelnost tohoto rozhodnutí. Dovolává se usnesení NS ČR ze dne 27.11.2008 sp. zn. 6 Tdo 1443/2008 a sp. zn. 8 Tdo 643/2008 či rozsudek NSS ČR sp. zn. 4 As 24/2008. Podle žalobce současná soudní judikatura ze znění § 118 odst. 1 nadále dovozuje, že doba, po níž nelze cizinci umožnit vstup na území, je spojena s dobou platnosti rozhodnutí. Žalovaný se dále v napadeném rozhodnutí nevyjádřil k dalším skutečnostem uvedeným v odvolání žalobce, nevypořádal se s celou námitkou, čímž hrubě porušil ust. § 68 odst. 3 správního řádu. Žalobce zastává stanovisko, že ukončení pobytu cizince na území na základě rozhodnutí o správním vyhoštění je vázáno na den takového rozhodnutí a to bez ohledu na vykonatelnost rozhodnutí. Zásadním důvodem pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění pak bylo to, že dle názoru správních orgánů pobýval žalobce na území ČR v období od 17.3. do 4.6.2010 (správně má být 4.8.2010) bez víza a oprávnění k pobytu. Žalobce dne 24.2.2010 podal žádost o udělení dlouhodobého pobytu za jiným účelem podle § 45 zákona o pobytu cizinců na inspektorátu cizinecké policie Brno, přičemž v době vydání napadeného rozhodnutí bylo správní řízení ve věci této žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu přerušeno z důvodu předběžné otázky. Dne 4.8.2010 bylo zahájeno řízení o správním vyhoštění žalobce, ovšem v té době bylo s žalobcem vedeno správní řízení ve věci jeho žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu za jiným účelem ve smyslu § 45 zákona o pobytu cizinců, které nebylo k tomuto datu pravomocně ukončeno. Správní orgán I. stupně učinil právní výklad, z něhož vyplynul závěr, že se na řízení o povolení k dlouhodobému pobytu podle § 45 zákona o pobytu cizinců nevztahuje ust. § 47 odst. 2 téhož zákona, proto žalobce nebyl oprávněn po uplynutí platnosti původního povolení k dlouhodobému pobytu pobývat na území ČR. Žalobce uvádí, že oddíl 3 zákona o pobytu cizinců upravuje v ust. § 42 - § 48b přechodný pobyt na území na základě povolení k dlouhodobému pobytu a vzhledem k tomu je pak nutno nahlížet na oprávnění k dlouhodobému pobytu ve smyslu těchto ustanovení a aplikovat jednotlivé případy dlouhodobého pobytu analogicky ve vztahu k těmto ustanovením obdobně. Podal-li žalobce žádost o udělení nového povolení k dlouhodobému pobytu ve smyslu ust. § 45 odst. 1, pak je nutno tuto jeho žádost posuzovat nejenom z pohledu tohoto ustanovení, nýbrž také z pohledu ostatních ustanovení tohoto oddílu, které se obecně týkají povolení k dlouhodobému pobytu. Pokud žalobce podal žádost o udělení nového povolení k dlouhodobému pobytu podle § 45, pak je nutno analogicky aplikovat ust. § 47 odst. 2, neboť obě tato ustanovení spadají pod oddíl třetí. Závěr správního orgánu I. stupně i odvolacího

pokračování

36 A 17/2011

orgánu, že ust. § 47 zákona o pobytu cizinců lze aplikovat pouze v případě povolení k dlouhodobému pobytu nebo prodloužení pobytu za stejným účelem nemá oporu v tomto zákonném ustanovení, neboť v něm není uvedeno, že se vztahuje pouze na tyto druhy žádostí o povolení dlouhodobého pobytu. Správní orgán I. stupně i odvolací správní orgán nesprávným právním výkladem ustanovení v oddílu 3 zákona o pobytu cizinců vydal nezákonné rozhodnutí, že se žalobce do 4.8.2010 nacházel na území ČR neoprávněně. Ze všech důvodů shora žalobce navrhl, aby soud rozhodnutí žalovaného i rozhodnutí správního orgánu I. stupně zrušil a věc správnímu orgánu I. stupně vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaná ve vyjádření uvedla, že se v žalobě opakují argumentace, které byly uvedeny v odvolání a na které reagovala v napadeném rozhodnutí a doplnila, že si cizinec dne 24.2.2010 podal žádost o změnu účelu pobytu - zaměstnání, která byla na základě zahájení řízení o správním vyhoštění dne 17.3.2010 přerušena. Nebylo zjištěno, že by žalobce měl další vízum, které by ho opravňovalo k pobytu na území ČR a správní orgány dospěly k závěru, že jsou dány podmínky zahájení řízení a rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 118 zákona o pobytu cizinců, neboť žalobce od 17.3.2010 do 4.8.2010 pobýval na území ČR neoprávněně. Žalovaná navrhla, aby soud žalobu zamítl.

Oba účastníci řízení souhlasili s tím, aby soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání.

Z obsahu žaloby vyplývá, že soud má přezkoumat a posoudit dvě žalobní námitky a to zákonnost výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 2.9.2010, že doba po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území se stanovuje na jeden rok a tato doba je shodná s dobou vykonatelnosti a další žalobní námitku spočívající v tom, zda došlo v případě žalobce k naplnění důvodu pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců, protože od 17.3.2010 do 4.8.2010 pobýval na území ČR bez víza a oprávnění k pobytu.

Ze správního spisu soud zjistil tyto skutkové okolnosti : dne 4.8.2010 se žalobce dostavil na inspektorát cizinecké policie Brno, oddělení povolování pobytu za účelem udělení překlenovacího víza a v informačních systémech bylo zjištěno, že skončila platnost jeho povolení k dlouhodobému pobytu dne 16.3.2010. Dále bylo zjištěno, že dne 24.2.2010 si žalobce podal žádost o změnu účelu pobytu, ale řízení o bylo z důvodu zahájeného správního řízení o vyhoštění dne 18.2.2010 na ICP Uherské Hradiště dne 17.3.2010 přerušeno do rozhodnutí ve věci správního vyhoštění vedeného na ICP Uherské Hradiště pod č.j. CPBR1960/ČJ-2010-064066. O žádosti o změnu účelu pobytu ze dne 24.2.2010 nebylo do 2.9.2010, do vydání rozhodnutí správního orgánu I. stupně o vyhoštění pravomocně rozhodnuto.

První žalobní námitku soud posuzoval ve smyslu usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24.1.2012, č.j. 1 As 106/2010-83. Rozšířený senát v tomto rozhodnutí vyslovil právní názor, že ust. § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců ve znění účinném od 24.11.2005 svěřilo správnímu orgánu pravomoc stanovit v rozhodnutí o správním vyhoštění nejen délku, ale i počátek doby, po kterou nelze cizinci vstup

na území a to např. tak, že se tato doba počítá ode dne uplynutí lhůty pro vycestování z území. Pokud správní orgán této své pravomoci nevyužil a v rozhodnutí o správním vyhoštění stanovil pouze celkovou dobu, po kterou nelze umožnit cizinci vstup na území, aniž by jakkoliv vymezil její počátek, počítá se tato doba ode dne právní moci rozhodnutí o správním vyhoštění. V takovém případě neměla podle právní úpravy účinné od 24.11.2005 do 31.12.2011 na počítání této doby žádný vliv ani skutečnost, že došlo, ať již z jakéhokoli důvodu, k odkladu vykonatelnosti rozhodnutí o správním vyhoštění. Teprve ve znění účinném od 1.1.2012 podle § 118 odst. 4 zákona o pobytu cizinců se doba, po kterou není rozhodnutí o správním vyhoštění vykonatelné do doby, po kterou nelze umožnit cizinci vstup na území členských států EU nebo občanovi EU, a nebo jeho rodinnému příslušníkovi umožnit vstup na území ČR nezapočítává. Výrok správního orgánu I. stupně v rozhodnutí ze dne 2.9.2010 o správním vyhoštění, že doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území se stanovuje na dobu jednoho roku a je shodná s dobou vykonatelnosti a doba pro vycestování z území ČR podle ust. § 118 odst. 1 se stanovuje do 10-ti dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí a v případě vynětí cizince z působnosti zákona o pobytu cizinců z důvodu uvedeného v § 2 tohoto zákona počíná doba k vycestování běžet ode dne odpadnutí tohoto důvodu, soud posuzoval v duchu rozhodnutí rozšířeného senátu NSS takto: Soud dospěl k závěru, že v napadeném rozhodnutí, resp. rozhodnutí správního orgánu I. stupně správní orgán stanovil počátek doby, po kterou nelze umožnit cizinci vstup na území tím, že stanovil dobu pro vycestování z území ČR do 10-ti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí, či ve stejné lhůtě ode dne odpadnutí důvodů v § 2 zákona o pobytu cizinců, čímž vyloučil, že nelze dobu, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území ČR počítat ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí. Ke dni právní moci rozhodnutí stanovil počátek doby pro vycestování z území ČR. Podle soudu správní orgán tímto způsobem vytýčil počátek doby, po kterou nelze umožnit cizinci vstup na území a tím na počítání doby má vliv skutečnost, že může z jakéhokoli důvodu dojít k odkladu vykonatelnosti rozhodnutí o správním vyhoštění. Výrok, že doba je shodná s dobou vykonatelnosti není na základě tohoto posouzení podle soudu nezákonný.

Pokud se týká zásadní námitky žalobce spočívající v tom, zda došlo k naplnění důvodu pro rozhodnutí o správním vyhoštění tj., zda žalobce pobýval na území ČR od 17.3.2010 do 4.8.2010 bez víza a oprávnění k pobytu, soud posuzoval vzhledem k argumentaci žalobce, který vycházel ze systematiky oddílu 3 zákona o pobytu cizinců. Soud se shoduje s názorem žalobce, že pokud tento podal žádost o udělení nového povolení k dlouhodobému pobytu za účelem výkonu manažera podle ust. § 45 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, pak je nutno jeho žádost posuzovat nejen podle tohoto ustanovení, nýbrž také podle ostatních ustanovení tohoto oddílu, které se v obecné rovině týkají povolení k dlouhodobému pobytu. I v případě samotné žádosti podle § 45 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, v němž nejsou upraveny náležitosti nutné k podání a posouzení se postupuje podle ust. § 46, aniž by bylo na toto ustanovení odkazováno. Z hlediska systematiky zákona o pobytu cizinců tato dvě ustanovení spadají pod oddíl 3., a proto i soud vidí logiku v tom, že lze v případě podání žádosti podle § 45 odst. 1 zákona o pobytu cizinců aplikovat ust. § 47 odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Pokud by tomu tak nebylo, cizinec by musel žádost o udělení nového povolení k dlouhodobému pobytu podávat prostřednictvím zastupitelského úřadu, čímž by byl

pokračování

36 A 17/2011

vyložen postup podle oddílu 3. zákona, když tento typ žádosti se podle zákona má podávat na policii. Pokud cizinec nehodlá plnit účel pobytu podle platného oprávnění, které má skončit a současně před uplynutím platnosti takového oprávnění podal žádost o udělení nového pobytu podle § 45 zákona o pobytu cizinců, pak při posouzení oprávněnosti pobytu cizince na území po uplynutí platnosti původního povolení k dlouhodobému pobytu je nutno aplikovat ust. § 47 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, neboť takový výklad je systematický, logický a v souladu se zákonem. Právní argumentace správního orgánu I. stupně o neaplikovatelnosti ust. § 47 zákona o pobytu cizinců pro daný případ nemá oporu ani v samotném znění ust. § 47, neboť jak z jeho znění vyplývá, týká se obecně žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu, aniž by rozlišoval typ dlouhodobého pobytu. Tvzení správního orgánu, že ust. § 47 zákona o pobytu cizinců lze aplikovat pouze v případě povolení k dlouhodobému pobytu nebo prodloužení dlouhodobého pobytu za stejným účelem nemá oporu v tomto zákonném ustanovení. Soud na základě tohoto posouzení dospěl k závěru, že žalobce pobýval na území ČR v době od 17.3.2010 do 4.8.2010 ve smyslu ust. § 47 odst. 2 věty poslední oprávněně.

Poněvadž správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí ze dne 2.9.2010 vycházel z odlišného právního posouzení vztahu ust. § 45 a § 47 zákona o pobytu cizinců a žalovaná se v napadeném rozhodnutí s tímto právním výkladem vztahu těchto zákonných ustanovení shodla a soud na základě shora uvedeného posuzuje tuto námitku odlišně, musel přistoupit ke zrušení rozhodnutí správního orgánu I. stupně i rozhodnutí žalované ve výroku tohoto rozsudku specifikovaných a věc vrací správnímu orgánu I. stupně k dalšímu řízení, tj. zastavení řízení, neboť nedošlo k naplnění podmínek ust. § 118 a § 119 odst. 1 písm. c), bod 2 zákona o pobytu cizinců.

Soud, i když neshledal prvou námitku žalobce důvodnou ale námitka týkající se oprávněnosti a zákonnosti rozhodnout o samotném vyhoštění žalobce podle § 118 zákona o pobytu cizinců posoudil jako důvodnou, proto rozhodnutí žalované i správního orgánu I. stupně ve smyslu ust. § 78 odst. 1 s.ř.s. zrušuje. Ve smyslu ust. § 78 odst. 5 je žalovaná a správní orgán I. stupně vázána právním názorem vysloveným soudem ve zrušujícím rozsudku shora.

Úspěšný žalobce má ve smyslu ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. právo na náhradu nákladů řízení, když na nákladech řízení zástupce žalobce účtoval za 3 úkony právní služby, 3x náhradu hotových výdajů s tím, že je plátcem DPH. Na náhradě nákladů řízení zástupci žalobce náleží za 3 úkony právní služby, tj. první porada s klientem, včetně převzetí a přípravy zastoupení podle § 11 odst. 1 písm. b), 2x písemné podání podle § 11 odst. 1 písm. d) vyhl. č. 177/1996 Sb., v platném znění, (advokátní tarif) 6.300,-Kč, neboť 1 úkon právní služby činí podle § 7 ve spojení s § 9 odst. 3 písm. f) vyhl. č. 177/1996 Sb., 2.100,-Kč, ke každému úkonu právní služby náleží náhrada hotových výdajů, která činí podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu za 1 úkon právní služby 300,-Kč, celkem tj. 900,-Kč. Celkovou částku 7.200,-Kč soud navýšil o 20 %, protože je zástupce plátcem DPH, tj. o 1.440,-Kč. Náklady řízení žalobce ve výši 8.640,-Kč je žalovaná povinna zaplatit do 30-ti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce.

pokračování

36 A 17/2011

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 25. ledna 2013

JUDr. Milada Haplová, v.r.
samosoudkyně